

Enid Blyton®

ПЕТ
ПРИЈАТЕЉА

У ОПАСНОСТИ

Превела Звездана Шелмић

 Вулканчић

Београд, 2018.

Садржај

Поново у Киринској кућици	7
Сусрет на плажи.	14
Лице на прозору.	21
Сутрадан	28
Скитница Џо	35
Шта се десило преко ноћи?	42
Полиција у кући.	49
Где ли је Џорџ?	56
Необична порука – и план	63
Сидово дивно вече.	70
Диков заробљеник.	77
Џо је проговорила	84
Полазак по Џорџ.	91
Симијева приколица	98
Ен не воли авантуре	105
Ноћни посетилац.	112
У Џорџином чамцу	119
Свашта се дешава.	126
Џо је пуна изненађења.	133
Авантура се закувава	140

Нова изненађења.....	147
Цо се досетила.....	154
Маркоф иде у лов.....	161
Велико изненађење.....	168
Све је у реду.....	175

П Р В О П О Г Л А В Љ Е

Поново у Киринској кућици

Џорџ је на железничкој станици чекала да јој дођу рођаци. Тими је био с њом и весело је махао дугачким репом. Добро је знао зашто су дошли: да сачекају Џулијана, Дика и Ен, и радовао се томе. Много је забавније када је пет пријатеља на окупу.

„Ено воза, Тими!“, узвикнула је Џорџ. Нико је није звао правим именом Џорџина, јер се просто није одазивала на њега. Изгледала је као дечак, са кратком коврцавом косом, у фармеркама и мајици. Лице јој је било пуно пегица, а ноге и руке су јој увелико преплануле.

Заиста, чула се удаљена тутњава воза, а кад се примакао, звиждуком упозорења огласила се и локомотива. Тими је зацвилео и махнуо репом. Он није волео возове, али је једва чекао да овај стигне.

Воз је био све ближе и ближе, и успоравао је док је прилазио станици Кирин. Много пре него што је стигао до малог перона, кроз један прозор извириле су три

главе и три руке, махнито машући. Џорџ је такође махала, смешећи се од ува до ува.

Врата су се отворила готово пре него што се воз зауставио. Изашао је високи дечак и окренуо се да помогне млађој девојчици. Потом се појавио други дечак, не баш толико висок као онај први, са торбама у рукама. Спустио их је на перон и извукао и трећу торбу, а онда су се Џорџ и Тими бацили на њих.

„Џулијане! Дик! Ен! Воз је каснио, мислили смо да никад нећете стићи!“

„Здраво, Џорџ! Важно је да смо ипак дошли. Седи, Тими, немој да ме поједеш.“

„Здраво, Џорџ! О, Тими, мили Тими – и даље волиш да нас целе олижеш!“

„Ав“, весело се огласио Тими, скачући око деце као да је сишао с ума и уплићући им се у ноге.

„То је сав пртљаг?“, упитала је Џорџ. „Нема никаквих кофера?“

„Па, овог пута, нажалост, остаћемо кратко“, одговорио је Дик. „Само две недеље! Али боље ишта него ништа.“

„Није требало да путујете по Француској пуних шест недеља“, приметила је Џорџ, помало љубоморно. „Сад сте сигурно скроз пофранцузили.“

Дик се насмејао, раширио руке, лако се наклонио и почео да говори француски као наввијен. Џорџ није разумела ни реч. Француски јој није баш добро ишао.

„Умукни“, рекла је и пријатељски га мунула. „И даље си исти шашавко као раније. Ох, што ми је драго што сте дошли. Без вас је у Кирину досадно и пусто.“

Утом је стигао носач са колицима. Дик се и њему наклонио и обратио му се на француском. Срећом, носач је добро познавао Дика.

„Ма хајде“, рекао је мирно, „ти ћеш мени да причаш грчко-шпански. Треба ли или не треба да вам однесем ово до Киринске кућице?“

„Да, молим вас“, насмешила се Ен. „Прекини, Дик. Није смешно кад не знаш кад је доста.“

„Ма, само га пусти“, одвратила је на то Џорџ и ухватила Ен и Дика подруку. „Дивно је што сте поново овде. И мама једва чека да вас види.“

„За разлику од стрица Квентина“, додао је Џулијан кад су пошли дуж перона. Тими се и даље мотао око њих.

„Тата је заправо добро расположен ових дана“, рекла је Џорџ. „Знате да је био у Америци са мамом, држао је предавања и слушао предавања других научника. Мама каже да су му се сви дивили и да је уживао у томе.“

Њен тата био је сјајан, светски познат научник. Али код куће је био прилично незгодан, нестрпљив, забораван и лако се љутио. Деца су га волела, али и поштовала. Сви би гласно одахнули кад би отишао некуда на неколико дана, јер су тада могли да галаме до миле воље, да трче уз и низ степенице, праве глупе шале и, уопште, понашају се онако како воле.

„Хоће ли стриц бити код куће све време док смо ми овде?“, упитала је Ен. Она се помало прибојавала свог нервозног стрица.

„Не“, насмешила се Џорџ. „Он и мама спремају се на пут у Шпанију – а ми ћемо остати сами.“

„Сјајно!“, обрадовао се Дик. „Моћи ћемо да носимо купаће костиме по цео дан ако желимо.“

„И Тими ће моћи да улази у кухињу кад једемо и неће га избацити кад год се мрдне“, додала је Џорџ. „Ове недеље су га избацивали по три пута дневно, само зато што шкљоцне зубима на сваку муву која пролети. Тата се избежуми кад Тими покуша да поједе муву.“

„Каква штета!“, рекла је Ен и погладила Тимија по леђима. „Кад останемо сами, слободно лови муве колико год желиш, Тими.“

„Ав!“, захвално је залајао Тими.

„Овог распуста нећемо имати времена за авантуре“, казао је Дик жалосно док су ишли путељком ка Киринској кућици. Црвене булке њихале су се крај пута, а море у даљини било је азурноплаво. „Само две недеље – а онда назад у школу! Па, надајмо се да ће бар време остати лепо. Желим да идем на пливање шест пута дневно!“

Ускоро су сви седели за столом у Киринској кућици, а стрина Фани пунила им је тањире дивним мињонима и куглофом. Било јој је заиста драго што су деца поново на окупу.

„Џорџ ће коначно бити задовољна“, рекла је, смешећи се гладној четворки. „Последње две недеље понашала се као медвед са главобољом. Хоћеш ли још један мињон, Дик? Узми два, ако желиш.“

„Одлична идеја“, сложио се Дик и узео три. „Нико не прави мињоне и куглоф као ти, стрина. А где је стриц?“

„У радној соби“, одговорила је стрина Фани. „Зна он да је време за чај, и чуо је звоно, али сигурно се задубио у нешто. Мораћу да одем да га доведем. Стварно мислим да би гладовао цео дан кад не бих отишла да га довучем у трпезарију!“

„Ево га“, јавио се Џулијан, који је први чуо добро познате, нестрпљиве кораке како се приближавају. Врата су се широм отворила. На њима је стајао стриц Квентин, са новинама у руци, сав намрштен. Није ни приметио децу.

„Погледај ово, Фани!“, дрекнуо је. „Види шта су ставили у новине – управо оно што сам изричито рекао да не пишу! Будале! Идиоти! Крет...“

„Квентине! Шта се десило?“, прекинула га је жена. „Погледај, деца су овде – тек што су стигла.“

Стриц једноставно није био у стању да скрене своју пажњу на децу. И даље је бесно зурio у новине. Ударио је по њима слободном руком.

„Сада ће нам се пред вратима појавити много новинара који желе да причају са мном и да сазнају све о мојим новим идејама!“, поново се развикао. „Погледај шта су рекли! Овај уљедни научник све своје експерименте врши код куће, у Киринској кућици, а џу и разрађује своје идеје. Ево њеџове џомиле бележница, којима је управо догао још две – џлог боравка у Америци. Кућа у Кирину џуна је њеџових чудесних трафикона... и тако даље, и тако даље... Кажем ти, Фани, бићемо опкољени новинарима!“

„Не, нећемо, мили“, умиривала га је жена. „Уосталом, само што нисмо кренули у Шпанију. Хајде седи и узми чај. Гледај, ту су деца – можеш ли да их поздраваш?“

Стриц Квентин је гунђао док је седао за сто. „Нисам знао да ће доћи“, промрмљао је и узео комад куглофа. „Требало је да ми кажеш, Фани.“

„Рекла сам ти три пута јуче и два пута данас“, одговорила му је жена.

Ен, која је седела поред стрица, стегнула га је за руку. „Ништа се ниси променио, стриче“, рекла је. „Никад, али никад не запамтиш кад долазимо! Хоћеш ли да одемо?“

Стриц ју је погледао и насмешио се. Његови налети беса никад нису сувише дуго трајали. Насмешио се и Џулијану и Дику. „Дакле, овде сте!“, рекао је. „Да ли мислите да ћете моћи да чувате кућу кад стрина и ја одемо на пут?“

„Наравно!“, одговорили су све троје углас.

„Ја ћу пазити на све!“, јавио се Џулијан. „Уз Тимијеву помоћ. Ставићемо натпис: *Чувај се, јако оџасан џас.*“

„Ав“, сложио се Тими. Звучао је одушевљено. Лупкао је репом по поду. Испред њушке му је пролетела мува, па је шкљоцнуо зубима да је улови. Стриц Квентин се намрштио.

„Још један мињон, тата?“, журно се умешала Џорџ. „Кад ти и мама крећете у Шпанију?“

„Сутра“, одлучно је рекла Фани. „Немој тако да ме гледаш, Квентине. Добро знаш да смо све уговорили пре више недеља, а теби је одмор неопходан, и ако не одемо сутра, све ће се пореметити.“

„Добро, али могла си да ме обавестиш да је то сутра“, увређено јој је рекао муж. „Мислим – треба да прегледам и склоним све бележнице и да...“

„Квентине, безброј пута сам ти рекла да полазимо 3. септембра“, строго му је рекла жена. „И мени се иде на летовање. Деца могу да остану овде са Тимијем – биће им драго да буду сами у кући. Џулијан је малтене одрастао и може да се снађе ма шта да се деси.“

Тими је за то време два пута шкљоцнуо зубима на муве, а стриц Квентин је поскочио. „Ако тај пас још једном то уради...“, почео је, али жена га је сместа прекинула.

„Ето, видиш! Сав си нервозан и на крају живаца. Квентине, душо, пријаће ти да отпутујемо – а деца ће уживати да две недеље проведу сама. Ништа им се не може десити, дакле мирне душе можеш да кренеш сутра са мном!“

Ништа се не може десити? Стрина Фани је ту грдно погрешила, наравно. Свашта се може десити када пет пријатеља остану сами!

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

Сусрећ на йлажи

СУТРАДАН СУ СЕ СВИ НАМУЧИЛИ да пошаљу стрица Квентина на пут. Седео је затворен у својој радној соби до последњег тренутка, слажући своје драгоцене бележнице. Такси је стигао пред кућу и затрубио. Стрина Фани, која је била одавно спремна, отишла је и покуцала мужу на врата.

„Квентине! Откључај! Стварно морамо да кренемо. Закаснићемо на авион ако не пожуриш!“

„Само још минут!“, довикнуо је он. Стрина Фани је очајно погледала четворо деце.

„То је већ четврти пут да каже само још минут“, рекла је Џорџ. Тог тренутка зазвонио је телефон и она се јавила.

„Да“, рекла је. „Не, нажалост, не можете. Кренуо је у Шпанију, и следеће две недеље нико неће знати где је. Како, молим? Сачекајте мало, да питам маму.“

„Ко је то?“, питала је мајка.

„Дневни џласник“, рекла је Џорџ. „Желе да пошаљу новинара да направи интервју са татом. Рекла сам да је кренуо у Шпанију, а они питају да ли могу то да објаве.“

„Наравно“, одахнула је њена мама. „Кад новине то објаве, нико неће долазити овамо да вас гњави. Реци да може, Џорџ.“

Џорџ је потврдила да може, такси је затрубио још гласније, а Тими је на то почео бесно да лаје. Врата радне собе су се најзад отворила и појавио се стриц Квентин, сав намрштен.

„Зашто не могу да имам мира и тишине када радим важне ствари!“, упитао је. Али стрина га је зграбила за руку и одвукла у предворје. Ставила му је шешир у једну руку, а у другу би му ставила кишобран да није у њој већ носио тешку актен-ташну.

„Не радиш никакав важан посао, ти си на летовању“, рекла је. „Јао, Квентине, гори си него икада! Шта ти је то у руци? Не мислиш ваљда да радиш на одмору?“

Такси је поново затрубио и Тими је лануо баш иза леђа стрица Квентина. Овај је поскочио од изненађења, а телефон је опет зазвонио.

„То још неки новинар жели да дође код тебе, тата“, рекла је Џорџ. „Боље крени што пре!“

Да ли је то заиста помогло, нико није знао – али кроз две секунде стриц Квентин је седео у таксију, чврсто држећи актен-ташну, и говорећи таксисти шта мисли о људима који упорно притискају сирену пред нечијом кућом.

„Довиђења, децо“, довикнула је стрина Фани захвално. „Немојте да правите невоље. Коначно крећемо.“

Такси је нестао иза кривине. „Сирота мама!“, насмејала се Џорџ. „Увек је тако кад треба да крену на одмор. Е па, једно је сигурно – ја се никад нећу удати за научника.“

Сви су одахнули при помисли да је стриц Квентин отишао. Када је био преморен и опседнут послом, стварно је умео да буде немогућ.

„Ипак, мораш разумети некога са таквим мозгом“, јавио се Џулијан. „Кад год наш директор школе говори о њему, глас му је пун дивљења. А најгоре је што очекује од мене да будем сјајан, јер имам сјајног стрица.“

„Да. Тешко је бити у рангу с паметним рођацима“, сложио се Дик. „Е, сад смо сами у кући, ако не рачунамо Џоану. Драга наша Џоана! Кладим се да ће нам спремати сјајна јела.“

„Идемо да видимо има ли нешто за јело сада“, предложила је Џорџ. „Гладна сам.“

„И ја“, додао је Дик. Упутили су се у кухињу, дозивајући Џоану.

„Не морате ни да кажете зашто сте дошли“, насмешила се Џоана, доброћудна куварица. „А ја не морам да вам кажем – храна ће у креденцу бити закључана.“

„Јао, Џоана, то стварно није лепо од тебе“, ражалостио се Дик.

„Било лепо или не, то је једино што могу да урадим кад сте све четворо овде, и још тај вечито гладни пас“, рекла је Џоана, жустро месећи тесто. „За време прошлог распуста имала сам слободан дан и оставила сам вам

питу с месом, барену шунку, тарту са вишњама и чоколадни кекс, све поређано у креденцу, спремно за сутрадан – а кад сам се ујутру вратила, није остало ништа од свега тога.“

„Па мислили смо да си нам то оставила за вечеру“, рекао је Џулијан. Звучао је прилично увређено.

„Добро, добро – али нећете више бити у прилици да помислите тако нешто“, одлучно је изјавила Џоана. „Креденац ће остати под кључем. Можда ћу га понекад откључати да вам дам неку ситницу – али откључаваћу га ја, а не ви.“

Четворо деце разочарано је изашло из кухиње. Тими је ишао за њима. „Идемо на обалу да пливамо“, рекао је Дик. „Ако ћу пливати шест пута дневно, треба што пре да почнем са првим пливањем.“

„Ја ћу набрати шљива“, досетила се Ен. „Можемо их понети на плажу. Сигурно ће пролазити и продавац сладоледа. Нећемо умрети од глади! И треба да навучемо мајице и панталоне преко купаћих костима, да не изгоримо на сунцу.“

Ускоро су стигли на плажу. Нашли су добро место и у песку брзо издубили удобне рупе за седење. И Тими је издубио једну за себе.

„Није ми јасно зашто и Тими копа рупу“, рекла је Џорџ. „Ионако се пре или касније угура у моју. Зар не, Тими?“

Тими је махнуо репом, али је наставио да копа толико вредно да су се сви нашли покривени песком. „Бљак!“, рекла је Ен и испљунула песак. „Прекини, Тими. Чим ископам рупу, ти је поново напуниш песком!“

Тими је застао колико да је лизне, а онда се поново дао на посао. Ископао је баш дубоку рупу, легао је у њу дахћући, тако отворених уста да је изгледало као да се смеши.

„Ено, Тим се поново смеши“, рекла је Ен. „Не знам ниједног пса који се смеши као он. Тими, драго ми је што смо поново заједно.“

„Ав“, узвратио је Тими учтиво, што је значило да је и њему драго. Махнуо је репом и послао облак песка на Дика.

Сви су се лепо угнездили у меким, топлим рупама. „Прво ћемо појести шљиве, а онда ћемо на купање“, одлучио је Дик. „Добаца ми једну, Ен.“

Плажом се приближавало двоје људи. Дик их је погледао жмиркајући. Дечак и човек – а дечак је био прави одрпанко! Носио је исцепане прљаве фармерке и флекаву мајицу.

Човек је изгледао још горе. Корачао је погрбљено и вукао је једну ногу. Имао је неуредне бркове и ситне пакосне очи које су непрекидно осматрале целу плажу. Корачали су дуж границе таласа, очито тражећи нешто што је плима можда избацила на обалу. Дечак је већ носио стари сандук, једну мокру ципелу и нешто дрва.

„Какав пар!“, рекао је Дик Џулијану. „Надам се да нам се неће приближавати. Имам утисак да и одавде могу да их нађушим.“

Човек и дечак прошли су дуж целе плаже, па су кренули назад. Потом су, на ужас деце, скренули право

према њима и сели у песак недалеко од њих. Тими је зарежао.

Дечак није обраћао пажњу на пса, али човеку као да је било непријатно.

„Хајде, идемо на пливање“, позвао је Џулијан. Сметало му је што су непознати људи сели тако близу њих. Читава плажа била је слободна – зашто би се гурали са неким!

Када су се вратили са пливања, човек више није био ту, али дечак јесте – штавише, сместио се у Џорџину рупу.

„Излази“, рекла је Џорџ кратко, киптећи од беса. „То је моја рупа и ти то добро знаш.“

„Ко нађе, његово је“, одвратио је дечак, необичним, развученим гласом. „Сад је моја.“

Џорџ се сагнула и грубо извукла дечака из рупе. Он је сместа скочио на ноге и стегнуо песнице. Џорџ се такође спремила за тучу.

Притрчао им је Дик. „Полако, Џорџ – ако треба да се тучемо, ја ћу“, рекао је. Онда се окренуо ка намрштеном дечаку. „Бежи одавде! Не требаш нам!“

Дечак је замахнуо десном руком и погодио изненађеног Дика у браду. Дик је за тренутак био запрепашћен. Онда је и он замахнуо – и чупави дечак затетурао се уназад.

„Кукавице!“, повикао је дечак, држећи се за браду. „Удараш мањег од себе! Хоћу да се тучем са овим првим дечком, али с тобом нећу.“

„Не можеш да се тучеш са њим“, казао је Дик. „То је девојчица. Не смеш да се тучеш са девојчицама – а ни девојчице не треба да се туку.“

„Гле ко ми каже!“, одвратио је прљави мали одрпанац, стојећи и стежући песнице. „Види овако – и ја сам девојчица... Дакле, могу да се тучем с њом, зар не?“

Џорџ и скитница стајале су намрштене једна пред другом, стегнутих песница. Изгледале су толико невероватно слично, са кратком коврџавом косом, препланулим пегавим лицем и бесним погледом, да је Џулијан одједном праснуо у смех. Пришао је и одлучно их раздвојио.

„Туче су забрањене!“, објавио је. Онда се окренуо ка малој скитници. „Бриши одавде!“, наредио је. „Да ли ме чујеш? Сместа... магла!“

Девојчица се загледала у њега. Онда је одједном бризнула у плач и одјурила, гласно јецајући.

„Стварно је девојчица“, рекао је Дик, гледајући за њом. „Али има петљу, кад је тако навалила на мене. Свакако је више нећемо видети.“

Али ту се преварио. Силно се преварио!